— Сти-га! отсѣче строго учительтъ, като стана отъ стола. Сякашъ презъ отворенитѣ прозорци изтече всичкия шумъ. Единъ мигъ мъртва тишина.

Ха сега привършвайтѣ! — обърна се той къмъ съдиитѣ. Тритѣ глави на съдиитѣ се допрѣха.

— Азъ да съмъ съдия, ще е осждя на петь шамари, ама такива, че бузитѣ й ще са пукнатъ! — шушолѣше едно дете.

— Да я изпждатъ бе! Момчетана такава! Гому се вънира у насъ и ни бунтува.

Главитѣ на съдиитѣ се отдѣлиха. Наско стана, погледна подсждимата и като истински съдия зачете присждата й:

— Мария Генкова, загдето вадишъ прекори на децата, другарскиятъ съдъ те осжжда единъ день безъ обѣдъ!

— Така! Така! Безъ обѣдъ! — завикаха всички обидени.

— Не можахте ли да измислитѣ друго наказание? — подхвърли учительтъ къмъ съдиитѣ, когато си тръгна

— Нека погладува, господинъ учитель, та да й дойде ума на мѣсто!

Струпаха се децата около осждената и започнаха:

— Безъ обѣдъ, о-о-о, безъ обѣдъ.

— Олеле, Марче! Азъ ще кажа на вашитѣ!

— Не бой се Марче! Азъ ей сега ще ти донеса единъ комать хлѣбъ и сирене! — утешаваше я другарката й Янка

— Толумбешко, а? — изпжчи се насреща й Пешко Ха сега тамъ въ жгъла!

— Е! Толумбешко си! — изблѣщи му се тя.

— Азъ ще кажа пакъ на учителя.

— И да му кажешъ, Толумбешко си и пакъ Толумбешко!

И другъ пжть още въ отдѣлението бѣше оставена Мария Генкова безъ обѣдъ. Затова не заплака, когато си излѣзоха децата и остана самичка Но щомъ чу тракането на ключа, въ сърдцето й сякашъ щракна нѣщо и тя плѣсна глава върху чина, Като огънь припари мжка въ очитѣ й и тя усѣти за мигъ лицето си мокро, Нима другитѣ не измислятъ прекори? Нима немируватъ повече отъ нея? Защо тогава само нея сждятъ?

Поплака си съ гласъ осждената и сѣкашъ всичката мжка изтече презъ очитѣ й като буенъ дъждъ. Олекна й нѣкакъ на сърдцето. Но като гладна мишка зачегърта пакъ въ стомахчето й гладътъ. Тя си спомни думитѣ на другарката си Янка, че ще и донесе цѣлъ комать хлѣбъ. Погледна презъ прозореца. Предъ вратника има само едно куче се изтѣгаше. — Дали тѣхнитѣ не сж и дали хлѣбъ, или пъкъ Наско я видѣлъ и е дръпналъ хлѣба изъ ржцетѣ й? Безъ да ще, тя разтвори горчиво-соленитѣ си устни, омокрени отъ сълзи и сякашъ изплю: „Стипца“!

Повъртѣ се Марийка изъ стаята, надничя презъ ключалката, писа по дъската прекоритѣ на всички, само да се минава времето, да забрави глада. Но времето мжчно се навиваше. Единиятъ часъ й се стори дългъ като день. И когато погледътъ й падна върху веслото, гладътъ се напъна сякашъ и разтвори устата й. Съ свѣтнали очи тя изгледа едритѣ като лимонадени топчета зърна, па като облиза горчиво-соленитѣ си устни стжпи на чина и протѣгна ржка. Като бонбонче изхрупа едно зърно въ устата й, а гроздовиятъ сокъ и се стори по-сладъкъ и отъ медъ. Тогава тя отпусна ржката си и — зрънце по зрънце — изнълва половината отъ веслото. Но тъкмо се премѣсти на другия чинъ и откжсна зрънце отъ другата половина, ключътъ на вратата щракна. Протегнатата й ржка падна като отсѣчено клонче, а зърното се търколи на пода.

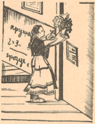

— Аааа! — стрѣсна се на вратата Наско — Та ти и гроздето не си оставила на мира! — и като притисна блокчето си подъ мишница, викна къмъ слисанитѣ си другарчета:

— Бързайте да кажемъ на учителя!

— Наско заключи пакъ вратата и затропа съ другарчетата си къмъ канцеларията Учительтъ имъ не бѣше още дошелъ. Тогава тѣ зачакаха предъ портата. Когато той се показа на улицата, Наско бѣше събралъ вече всичкитѣ деца отъ училището.

— Нѣма какво да рисуваме, господинъ учителю! — пресрещна го той, а другитѣ деца го обкржжиха

— Защо? Нали сте донесли грозде?

— Марчето го изяла всичкото, господинъ учителю, ама всичкото, до зрънце!

— Хъмъ . . . Видѣхте ли сега какво прави гладътъ засмѣ се учительтъ. И вие да сте, и вие ще го изядете! Другъ пжть да не наказвате безъ обѣдъ!

— Нѣма! — наводоха глави недоволнитѣ.

Само нѣколко седмици следъ това, схлупената стая на първи класъ се преобрази. Предъ